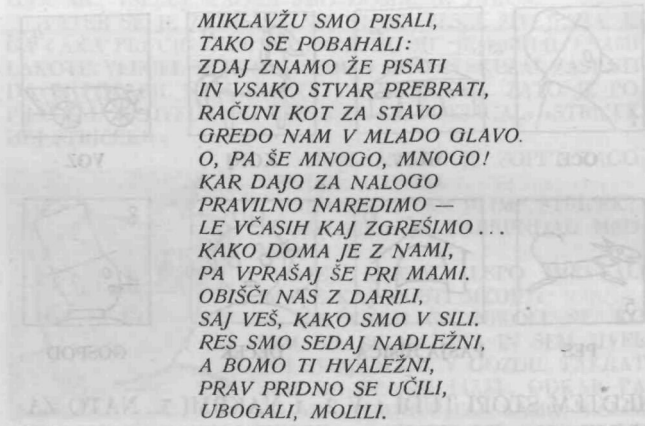

PISMO MIKLAVŽU

MIKLAVŽU SMO PISALI,
TAKO SE POBAHALI:
ZDAJ ZNAMO ŽE PISATI
IN VSAKO STVAR PREBRATI,
RAČUNI KOT ZA STAVO
GREDO NAM V MLADO GLAVO.
O, PA ŠE MNOGO, MNOGO!
KAR DAJO ZA NALOGO
PRAVILNO NAREDIMO —
LE VČASIH KAJ ZGREŠIMO...
KAKO DOMA JE Z NAMI,
PA VPRAŠAJ ŠE PRI MAMI.
OBIŠČI NAS Z DARILI,
SAJ VEŠ, KAKO SMO V SILI.
RES SMO SEDAJ NADLEŽNI,
A BOMO TI HVALEŽNI,
PRAV PRIDNO SE UČILI,
UBOGALI, MOLILI.

Svjatoslav

Tepežna pesem

Bunkate, bunkate,
bunkate bonk!
To je za mačko,
ki sem ji kozico
na repek privezal.
Bunkate bonk!
To je najbrže
za sitne čebele,
ker sem po panjovih
za medom bil drezal.
Bunkate bonk!
Včeraj sem klatil
sosedove hruške,
danes dobivam
klobase in buške,
bunkate bonk!
Snoči sem metal
pred cerkvijo farno

kamenčke drobne
prav gori v line,
zdaj mi pa oče
z roko in gorjačo,
— aua joj joj! —
naštevaj cekine:
pinkate penkate,
pinkate ponk!
Dva za lenobo,
dva za gluhoto,
dva za počasnost,
dva za slepoto.
Pinkate ponkate,
oče je siten
in tepe prav rad,
da sem od težkih
njegovih cekinov
že strašno bogat.

Aua joj, joj!
Težko je, težko je,
na upognjenem hrbtu
jih ves čas držati,
ko bi le mogel,
ko bi le mogel
jih komu oddati...

Pinkate ponkate,
pinkate ponk!
Na naših nebesih
že vidim tri sonca —
aua joj joj! —
oče, oj oče,
kdaj bomo vendar
našteli do konca?
Bunkate bonkate,
bunkate bonk! —